

A woman with long brown hair is holding a smartphone. The background is a warm, golden-yellow color. Overlaid on the image are several social media-style icons: a red speech bubble with a white heart and the number '10.258', a red speech bubble with a white speech bubble icon and the number '510', and a blue speech bubble with the letters 'ISI'.

Instagrind

Wie zijn je
ware vrienden?

ISI

Annette Mierswa

Instagirl

Hoever ga jij
voor likes?

ISI

Annette Mierswa

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Op een eenzaam eiland heb je geen echo. Op een virtueel eiland wel. Kim zegt altijd dat je zonder likes niet bestaat. En om die te krijgen heb je een perfect lichaam nodig. 'Goed', zei ik toen tegen haar. 'Laat me maar zien hoe dat moet.'

Kim was een verschijning. Tenminste, dat zei Levi toen ze nieuw in onze klas kwam. Een verschijning. Wat een onzin. En dat uit Levi's mond, waar normaal gesproken alleen maar woorden als 'heet' en 'geil' uit kwamen. In het begin liep hij als een bezopen macho achter haar kont aan, tot hij doorkreeg dat ze niks van hem wilde weten. Ze wilde van niemand iets weten, ze zat de uren op school uit in haar loeistrakke spijkerbroek en op hoge hakken. Ze werkte in de pauzes haar make-up bij en maakte duckface-selfies voor verlepte potplanten. Ze zag eruit als een YouTube-ster die per ongeluk in onze klas was beland om een straf uit te zitten. Haar wenkbrauwen waren professioneel geëpileerd en ze had een speciale blik in haar ogen: priemend en hard. Die ging dwars door je heen. We probeerden haar niet recht in de ogen te kijken, omdat we bang waren dat ze dan alles over ons wist, en dat op een dag tegen ons zou kunnen gebruiken. Zo voelde dat. Doodeng.

Af en toe snauwde ze een zin, als een leraar het waagde haar aan te spreken. Meneer Thomassen vroeg haar tijdens muziek een keer wie de componist was van de *Brandenburger Concerten*. Ze zei: 'De oudheid zit vol met klootzakken.' Daarbij vertrok ze geen spier. Ze zei het alsof ze 'Dat was

Bach, lieve meneer Thomassen' zei. Wij hielden allemaal onze adem in, maar Thomassen vroeg haar heel vriendelijk of ze na de les even bij hem wilde komen. Hij behandelde haar als een breekbare vaas. Toen dacht ik voor het eerst dat ze misschien wel heel erge dingen had meegemaakt.

In onze klassenapp was ze een soort slapend lid. Ze typte nooit wat, maar ze ging er ook niet uit. En dat wilden we eigenlijk het liefst. Want we voelden ons niet meer zeker. Haar speciale band met de leerkrachten, haar overdreven gedoe met die selfies en haar kleinerende desinteresse voor iedereen bracht een hoop onrust in onze groep. We verwachtten ieder moment een digitale vuistslag. Maar er gebeurde niks. Ze vond ons gewoon totaal oninteressant. En daar hadden we dan weer geluk mee. Want we waren het er allemaal over eens: Kim was een tikkende tijdbom.

Alleen al wat betreft haar uiterlijk was ze het tegenovergestelde van mij. Ze had lang steil haar, was groter dan de meeste jongens en ze was ongelooflijk dun. Oké, ik was niet heel klein en ook niet dik. Ik was gewoon *normaal*. Daarbij had ik roodblond krullend haar en een heel lichte huid, die nog nooit foundation had gezien. Ik maakte me heel subtiel op, net als Yara, mijn beste vriendin, die naast me zat en met wie ik alles deelde. Zoals de rode lippenstift die we naar feestjes droegen. Of op het dak. Want mijn ouders vonden 'm te sletterig. Mijn god. Sletterig. Een beetje lippenstift. Ze zouden Kim eens moeten zien. Die had zelfs een tattoo. Op haar pols, wat betekende dat haar ouders waarschijnlijk heel chill waren. In onze klas mocht niemand dat. Alleen Levi had er illegaal een laten zetten. Maar die zag er dan ook behoorlijk ruk uit. De tatoeage van Kim was

een professionele. Om een planeet met *smokey eyes* en een zoenmond zweefde een soort Saturnusring, met een pareltje erop. Daaronder stond heel klein @KimGalaxy.

‘Ze is niet van deze wereld,’ zei Levi dromerig toen hij het voor het eerst zag, en hij grijnsde gelukzalig. Maar Kim snoof alleen langzaam en zuchtte.

Af en toe hing ze rond met jongens uit hogere klassen. Met meisjes heb ik haar nog nooit gezien. Tot aan die denkwaardige dag. De dag na het mooiste en vreselijkste weekend van mijn leven. Toen kwam ze naar me toe.

Het begon met de gebruikelijke bullshit: mijn ouders maakten ruzie. Ik lag op het dak naast het luik naar mijn kamer en had mijn koptelefoon op. 90 decibel. Dat las ik op *noise-level*, of liever gezegd *battle-level*. Zo noemde ik de app, omdat ik daarmee vooral de herrie mat die mijn ouders maakten tijdens hun ruzies. Normaal gesproken was 90 decibel genoeg om alles om me heen buiten te sluiten. 90 decibel voor een fijne wereld. Maar vandaag was er meer nodig. 100 decibel. Ik haalde een van de oorkussens van mijn hoofd.

‘Je bent zo...’ schreeuwde mijn moeder. Snel liet ik het oorkussen weer op mijn oor knallen. Zo lief, dacht ik, zo’n goede vader, zo... Ik hoorde een knal tussen de bassen door. Ik zette de koptelefoon af.

‘NEE!’ schreeuwde papa. Toen stilte. Het was gewoon het woord nee, maar de stilte die volgde was luider en verschrikkelijker dan alle scheldwoorden daarvoor. Ik knalde het luik dicht en liet me terugvallen op de dakpannen. Ze waren nog heet, hoewel de lucht al bewolkt was: een roze wolkendek, beschenen door de ondergaande zon. Eigenlijk de perfecte achtergrond voor een selfie. Maar ik voelde het onheil en wilde me dit moment nooit meer herinneren.

Ping! Een berichtje.

Ben klaar. Zal ik nog komen?

Yara kon altijd komen, hoe laat het ook was.

Zit op het dak.

Dakpannenblues? 🙄✍️

Tien minuten later klauterde ze langs de regenpijp omhoog en kwam naast me liggen. Dat was niet heel ingewikkeld. Je moest gewoon op een container klimmen, daarna op de bovenste rand van de toegangspoort en over de balkonrand. Vanaf daar kon je zijdelings op het dak klimmen. We hadden dat al honderd keer gedaan, soms zelfs 's nachts. Dan gingen we in het donker schommelen in de speeltuin of we gluurden naar binnen bij Matteo, de liefste jongen van de klas. We zagen hem vaak achter zijn verlichte raam en keken toe hoe hij tegen zijn boksbal beukte of aan zijn wielrenfiets knutselde. Vorig schooljaar zat ik een tijdje naast hem. Hij had mooie handen met lange, smalle vingers waar vaak sporen van kettingsmeer op zaten. Ik keek er heel vaak naar en ik heb zijn handen één keer stiekem gefotografeerd onder de tafel. Ik droomde ervan hoe mooi een gouden ring eruit zou zien om zijn vinger. Daarna lachte ik mezelf uit omdat ik zulke rare dingen dacht. Yara pestte me er altijd mee dat Matteo en ik het ideale setje zouden zijn: de feestbeesten, want we zijn niet alleen altijd op ieder feestje te vinden, maar we zijn ook de enige twee in de klas met roodblond

haar. En als profielfoto in de klassenapp hadden we allebei een fiets: Matteo zijn geliefde wielrenfiets en ik mijn oude kinderfiets. Die stond nu al jaren overwoekerd in de tuin, omgeven door rode rozen, als een slapende prinses. Dat ik die foto speciaal voor Matteo had uitgezocht wist natuurlijk alleen Yara. Maar die zei altijd dat je gewoon één en één bij elkaar moest optellen. En dat was precies wat ik wenste: dat Matteo één en één bij elkaar zou optellen.

‘Hé,’ zei Yara, toen ze naast me neerplofte.

‘Hé.’ Ik zette de koptelefoon af.

‘Heb jij het niet ijskoud?’ Yara raakte mijn hand aan.
‘Mens, je bent zo koud als een lijk.’

‘Dan is het goed.’

‘Was het zo erg?’

‘Erger.’

‘En nu?’

‘Ik ben nog niet beneden geweest.’

‘Zit je hier al drie uur?’ Yara pakte mijn arm. Ik reageerde niet. Waren er echt al drie uur voorbij? Mijn hemel. Zo lang hadden ze nog nooit ruziegemaakt. Ik zette het luik op een kier en luisterde naar de stilte, die niks geruststellends had.

‘Kan ik met jou mee?’

‘Tuurlijk. Weet je toch?’

We lagen allebei op onze rug en tuurden de zwarte nacht in. In de verte kletterde serviesgoed. *Ping*. Een bericht in de klassenapp.

‘Josh geeft morgen een feestje,’ zei Yara. ‘Hij is alleen thuis.’ We keken elkaar grijnzend aan. Toen tilden we onze handen op en fladderden ermee.

‘IEEEE, nee, de vleugel!!!’ Lachend lieten we ons weer

terugzakken. De moeder van Josh was concertpianiste en haar Steinway was de trots van het huis. Je mocht er absoluut niks op zetten en je kon er maar het beste bij uit de buurt blijven. Anders begonnen Josh' lippen te trillen en sprong hij panisch op, om de vleugel te verdedigen als een ridder zijn kasteel. Maar dat was tot nu toe maar één keer voorgekomen, toen Sarah met een colaatje in haar hand achteruit op het instrument af was gestrompeld. Josh had zich er toen met een snoekduik tussen geworpen. Sindsdien dekte hij de vleugel af met yogamatten als er mensen op bezoek kwamen.

'Josh is lief,' zei Yara. 'Zou hij zijn vriendinnetje ook zo verdedigen?'

'Wel als hij net zoveel van haar houdt als van zijn moeder.'

Yara stompte me in mijn zij. Ze wilde gewoon niet toegeven dat ze verliefd was op Josh.

'Doe niet zo irritant.'

'Isabelle!' Door het dakluik schemerde licht. 'Ben je daar?'

Mama! Ik legde mijn hand over de mond van Yara en fluisterde: 'Ssst!'

'Isabelle?' Mama stond pal onder het luik, dat los op het kozijn lag. We hielden onze adem in. Toen ging het licht uit, er werd een deur dichtgetrokken en het was weer stil.

'Had je je deur niet op slot gedaan?'

'Vergeten.'

'Shit. En nu?'

'We gaan naar jouw huis.'

'Zonder iets te zeggen?'

'Yep. En ik neem Lilly mee.'

‘Je bent gek.’

‘Niet gekker dan mijn ouders.’

Lilly was mijn konijn en de ster van mijn Instagram-account @rabbitlove4ever. Die kon ik hier toch niet achterlaten, in deze vijandige omgeving? Ik klom door het luik mijn kamer in, tilde Lilly uit haar kooi, pakte een kleine mand om haar in te vervoeren en gaf haar aan Yara. Toen slingerde ik mezelf weer het dak op en maakte licht met mijn telefoon. ‘Ik kom eraan.’ Ik klom voorzichtig naar de rand van het dak en toen op het balkon. ‘Waar wacht je op?’

Yara zei niks en volgde me aarzelend, terwijl ik haar bij scheen. Bijna geruisloos bereikten we vijf minuten later de stoep en kort daarna het huis van Yara.

‘Hè, hè, daar zijn jullie.’ Haar vader vouwde zijn krant op toen we de woonkamer binnen liepen. ‘Je moeder belde me net. Ze kon je niet bereiken.’

‘Ja, kan kloppen,’ zei ik, ‘mijn telefoon stond op stil.’

‘Laat haar maar direct weten dat je hier bent.’ Toen zag hij de konijnenmand. ‘Kom je hier wonen?’

‘Goed idee.’ Yara en ik keken elkaar aan en grijnsden. Toen verdwenen we naar haar kamer.

Ben bij Yara

appte ik mama. Toen zette ik mijn telefoon uit.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Instagirl*

Verschenen bij Loewe Verlag

© 2018 Annette Mierswa

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Merel de Vink

Omslagontwerp: Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4911 5 (e-book 978 90 261 4913 9)

NUR 284, 285